

Arrest

nr. 182 835 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 mei 2016.

1.3. Op 16 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiïet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u tot 1999 in Sadr City woonde. Na uw militaire dienst bent u in 1999 naar Syrië gegaan, waar u een jaar in Damascus verbleef. Op 5 december 2000 bent u naar Cyprus gegaan, waar u asiel hebt aangevraagd en het statuut van subsidiaire bescherming heeft gekregen.

Omdat uw vader ernstig ziek was besloot u in januari 2015 terug te keren naar Irak, waardoor uw verblijfsvergunning en beschermingsstatuut in Cyprus vervielen. Op 17 of 18 januari keerde u terug naar Bagdad, waar u in het huis van uw ouders in de wijk Baladiyat verbleef. U verbleef daar tot 2 of 3 juli 2015, waarna u vier dagen bij uw zus H.(...) verbleef alvorens naar uw zus N.(...) in de provincie Misan te gaan, waar u inwoonde tot uw vertrek uit Irak op 16 augustus 2015.

In maart 2015 bent u naar een rouwceremonie van kennissen gegaan, waar u een buurvrouw van vroeger tegenkwam, nl. I.(...) A.(...)-D.(...). Zij was drie jaar geleden weduwe geworden omdat haar man omgekomen was bij een aanslag. Na jullie ontmoeting bleven jullie contact met elkaar houden, wat na een tijdje leidde tot een relatie. Hoewel u veel bij haar ging slapen, had u haar niet beloofd om te trouwen en was u enkel bij haar uit pure lust. Op 4 juli 2015 bleef u bij I.(...) thuis slapen, toen plots haar vroegere schoonmoeder en een schoonzus het huis binnenkwamen en jullie relatie ontdekten. Zij vroegen wat u daar deed en begonnen te schreeuwen. Hierop besloot u te vluchten, de kans bestond immers dat de burens binnenkwamen en u zouden vermoorden. U bent naar uw zus H.(...) gegaan, waar u vier dagen verbleef alvorens naar uw zus N.(...) te gaan in de provincie Misan. Nadat u gevlucht was uit het huis van I.(...) had u uw ouders gebeld om het probleem uit te leggen. Hierna zijn uw ouders ook een week uit hun huis vertrokken en hadden ze aan de familie van I.(...) voorgesteld dat u toch met haar zou trouwen, maar tevergeefs. Gedurende deze periode begonnen ook de broers van I.(...)' overleden man u te zoeken om wraak te nemen. Leden van uw stam hadden echter om uitstel gevraagd en nadat u uit Bagdad vertrokken was waren er elke dag vergaderingen en onderhandelingen tussen de stammen. Uiteindelijk werd er een akkoord gevonden tussen de stammen en moest er door uw familie 75 miljoen Iraakse dinar betaald worden en moesten er twee meisjes van uw familie aan hun stam gegeven worden als bruid. Ook werd uw bloedwraak vrijgegeven, wat betekent dat uw bloedwraak legaal is omdat u een seksuele misdaad begaan hebt en dat uw familie, indien u vermoord zou worden, geen bloedwraak/bloedgeld bij hen zouden mogen vragen. Omwille van deze reden besloot u uit Irak te vertrekken en ging u van Misan eerst naar Bagdad, van waar u naar Erbil in Noord-Irak vloog. Op 16 augustus 2015 vertrok u uit Irak en nam u in Erbil de bus naar Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk in België aan te komen. U diende hier op 28 augustus 2015 een asielaanvraag in. Na uw vertrek uit Irak werd u ook door uw stam verbannen omdat u de stam ten schande hebt gebracht en de andere stam de afgesproken compensatie enkel zou accepteren indien uw stam u zou wegsturen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een kopie van de woonkaart van uw vader, verschillende documenten betreffende uw asielaanvraag, internationaal beschermingsstatuut en verblijf in Cyprus, een brief van uw stam, een kopie van de overlijdensakte van uw moeder, foto's van uw zieke vader, foto's van documenten van het ziekenhuis betreffende de ziekte van uw vader en foto's van uw leven in Irak.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst doen de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel u verklaarde dat uw problemen enkel en alleen voortkomen uit het gegeven dat u een relatie met I.(...) had zonder met haar te willen trouwen (CGVS, pg. 19-21), heeft u sinds de dag dat u betrappt werd door haar schoonfamilie geen contact meer gehad met I.(...), noch heeft u daar enige poging toe ondernomen (CGVS, pg. 22-23). U geeft zelfs aan geen contact meer te willen met haar (CGVS, pg. 25).

Dat u haar niet meer hebt proberen te contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Zo kon het voor u een indicatie vormen voor het eigen risico dat u liep - haar situatie kon immers indicatief zijn voor uw situatie,

I.(...) had immers eveneens een relatie met u en had haar stam hierdoor eveneens oneer aangedaan. Het kan niet worden uitgesloten dat zij eveneens werd gesanctioneerd. Logischerwijze zou u toch willen weten wat haar daarna kan zijn overkomen, al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet afbreuk aan de oprechtheid, minstens de ernst, van uw vluchtrelaas.

Daarenboven is het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend. Waar u enerzijds aangaf in Cyprus verschillende relaties gehad te hebben en door uw verblijf daar 'verwesterd' te zijn, verklaarde u anderzijds ook op de hoogte te zijn van het feit dat in Irak de tradities anders zijn en men er geen vriendin mag hebben zonder te huwen. Daarenboven zou uw broer u drie keer gewaarschuwd hebben over uw relatie met I.(...) (CGVS, pg. 19-21). Hoewel u zelf beweerde het in het geheim te doen en pas rond één uur 's nachts naar I.(...) haar huis te gaan, ging u wel gewoon samen met haar naar de soek, de tandarts (CGVS, pg. 21) en bleef u bij haar thuis slapen, nota bene het huis van haar overleden man, waar ook haar schoonmoeder woonde (CGVS, pg. 20). Het is bovendien opvallend dat u beweerde in het geheim met haar af te spreken en pas om één uur 's nachts naar haar huis te gaan, terwijl u ook verklaarde I.(...)' schoonmoeder ontmoet te hebben toen u overdag bij haar op bezoek ging (CGVS, pg. 24) en u door haar schoonfamilie in de keuken van het huis betrapt zou zijn geweest om 11u 's morgens (CGVS, pg. 22). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u, indien u daadwerkelijk een dergelijke relatie had met I.(...), zo onbedachtzaam zou handelen en u zich op een dergelijke manier zou hebben laten betrappen door de schoonfamilie van I.(...). Van iemand die een dergelijke relatie heeft, waarvan hij weet dat ze in Irak niet aanvaardbaar is, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zeer behoedzaam handelt en bijkomende voorzorgsmaatregelen neemt om zijn relatie geheim te houden en niet betrapt te worden, en al zeker niet wanneer jullie intiem contact hadden. Dat u dit, zoals blijkt uit uw verklaringen, niet of amper gedaan zou hebben doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook verklaarde u dat de broers van de overleden man van I.(...) u aan het zoeken waren en bloedwraak eisten. Om dit geschil op te lossen werden er bijeenkomsten tussen jullie stammen georganiseerd en zou er een akkoord gevonden zijn waarbij uw familie 75 miljoen Iraakse dinar aan hun familie moest betalen, twee meisjes van uw familie als bruid aan hun stam gegeven moesten worden en uw bloedwraak vrijgegeven zou zijn, wat betekent dat zij u mogen vermoorden zonder dat uw ouders hierna bloedwraak zouden kunnen eisen (CGVS, pg. 23). Uw bewering dat de andere stam u nog steeds zou mogen vermoorden én dat uw familie een compensatie diende te betalen is echter weinig geloofwaardig. Het doel van een dergelijke onderhandeling tussen stammen is er op gericht het geschil te beëindigen en de afgesproken betaling van een compensatie ('bloedgeld') heeft in dat geval net als doel bloedvergieten te vermijden (zie landeninformatie in de blauwe map van het administratief dossier). Dat u beweert dat er na deze stammenoplossing er een compensatie betaald werd én ze nog steeds uw bloedwraak eisen is weinig aannemelijk en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Waarom zou uw stam nog bereid zijn bloedgeld te betalen indien u toch nog het slachtoffer zou kunnen worden van bloedwraak. Deze tegenspraak kan geenszins worden gevolgd.

Wat verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid is een discrepantie die kon worden vastgesteld tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat uw problemen in april 2015 begonnen toen u I.(...) tegen het lijf liep (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweerde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u I.(...) begin maart 2015 terugzag in Bagdad (CGVS, pg. 19). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij een duidelijk en coherent chronologisch overzicht van de feiten kan geven, dat u daar niet in slaagde doet verder afbreuk aan uw vluchtrelaas.

Tot slot dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Zo valt het op dat u zeer weinig documentatie kan neerleggen ter staving van de door u aangehaalde problemen. Hoewel u aangaf dat I.(...) de reden was voor het overlijden van uw moeder (CGVS, pg. 23), dient opgemerkt te worden dat de overlijdensakte van uw moeder de door u aangehaalde problemen niet kan staven, deze toont immers niet aan dat de dood van uw moeder een gevolg van uw problemen is. Bovendien gaf u zelf ook eerder aan dat uw moeder gestorven is als gevolg van een leveraandoening (CGVS, pg. 4). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat de overlijdensakte enkel een kopie, én geen

origineel stuk, betreft. Daar het enkel gaat om een makkelijk te manipuleren kopie kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan, een dergelijk document kan immers door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus draagt dit document geen enkele bewijswaarde. Wat betreft de door u voorgelegde brief van uw stam, dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van dit document staat of valt met de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Aangezien er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen, kan er ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van het door u voorgelegde document. Deze twijfels worden versterkt door het feit dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude").

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en verblijf in Cyprus aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de

persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakeese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat

IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant

gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker van mening is dat, gelet op het feit dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak is vast te stellen tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers, zijn zaak dient behandeld te worden door de algemene vergadering, merkt de Raad op dat de wetgever in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) duidelijk omschreven heeft onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de verenigde kamers of de algemene vergadering en wie het initiatief hiertoe kan nemen. Zo bepaalt artikel 39/12, § 1, derde lid dat de eerste voorzitter of de voorzitter slechts gehouden is om in te gaan op een verzoek tot verwijzing naar de verenigde kamers met het oog op de eenheid van rechtspraak, wanneer de beide partijen dit verzoeken, hetgeen *in casu* niet het geval is. Evenmin is de voorzitter of de eerste voorzitter van oordeel dat het noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling dat onderhavige zaak door de verenigde kamers behandeld wordt of dat het belang van de zaak vereist dat de zaak wordt verwezen naar de algemene vergadering. Verzoeker licht overigens zijn bewering niet toe als zou in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen zijn tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers. Gelet op het voorgaande dient derhalve niet te worden ingegaan op verzoekers vraag om huidig beroep te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en een manifeste beoordelingsfout, stelt verzoeker ervan overtuigd te zijn dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifiek profiel en dit ongeacht of zijn asielrelaas nu al dan niet geloofwaardig is. Hij wijst er te dezen op dat hij sjiïet is en in de wijk Baladiyat in Bagdad verbleef en verwijst in dit verband naar een vluchtschrift van Caritas International, naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*” van 31 mei 2012, arrest nr. 156 934 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 november 2015 waarin wordt bepaald dat de asielautoriteiten een grote voorzichtigheid aan de dag moeten leggen bij het onderzoek van asielaanvragen van personen uit Bagdad gezien de huidige volatiele situatie in de stad, alsook naar rechtspraak van de Raad (Franstalige Kamer) waarin het niet toekennen van subsidiaire bescherming voor personen van Bagdad wordt bekritiseerd.

Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. Hij meent dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een omstandig relaas gegeven heeft omtrent het gebeurde en dat hij voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, werpt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden en dat enkel een algemene stijlformule

wordt opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker laat gelden dat, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, en dat bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging kan worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, dat wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verzoeker meent dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier en verzoeker verwijst in dit verband tevens naar *“bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

3.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2.2. Op 1 februari 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016 en *“UNHCR Position on Returns tot Iraq”* van 14 november 2016.

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat *in concreto* toe te lichten op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

3.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hoewel hij verklaarde dat zijn problemen enkel en alleen voortkomen uit het gegeven dat hij een relatie met I. had zonder met haar te willen trouwen, hij sinds de dag dat hij betrappt werd door haar schoonfamilie geen contact meer heeft gehad met I., hij daar ook geen poging toe heeft ondernomen en hij zelfs aangeeft geen contact meer te willen met haar terwijl haar situatie nochtans indicatief kon zijn voor zijn situatie, gebrek aan initiatief welk wijst op een gebrek aan interesse en in ernstige mate de door hem ingeroepen vrees voor vervolging relativeert, (ii) het door hem geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend is, van iemand die een relatie heeft waarvan hij weet hij ze in Irak niet aanvaardbaar is immers redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zeer behoedzaam handelt en bijkomende voorzorgsmaatregelen neemt om zijn relatie geheim te houden en niet betrappt te worden, en het feit dat hij dit niet of amper gedaan zou hebben, zoals wordt toegelicht, afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, (iii) zijn bewering dat de andere stam hem nog steeds zou mogen vermoorden én dat zijn familie een compensatie diende te betalen weinig geloofwaardig is daar het doel van een dergelijke onderhandeling tussen stammen erop gericht is het geschil te beëindigen en de afgesproken betaling van de compensatie ('bloedgeld') in dat geval net als doel heeft bloedvergieten te vermijden, (iv) hij zich tegensprekt over wanneer hij I. in 2015 voor het eerst terugzag in Bagdad, (v) de overlijdensakte van zijn moeder de door hem aangehaalde problemen niet kan staven daar deze niet aantoonbaar dat de dood van zijn moeder een gevolg is van zijn problemen, hij bovendien zelf ook eerder aangaf dat zijn moeder gestorven is als gevolg van een leveraandoening en de overlijdensakte slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan zodat dit document geen

enkele bewijswaarde heeft, (vi) de geloofwaardigheid van de door hem voorgelegde brief van zijn stam staat of valt met de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en aangezien er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen ook kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document, (vii) de overige door hem voorgelegde documenten enkel zijn identiteit, herkomst en verblijf in Cyprus aantonen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken en (viii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 augustus 2016 (CG nr. 1522414), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij omwille van zijn ongeoorloofde relatie met I. door haar vroegere schoonfamilie zou worden geviséerd en dat hij ten gevolge van deze problemen door zijn eigen stam zou zijn verbannen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

3.5.1. Immers, waar verzoeker opwerpt dat hij I. met rust heeft gelaten opdat zij niet verder in de problemen zou komen, slaagt hij er niet in een plausibele verklaring te bieden voor zijn totale gebrek aan initiatief om zich te informeren over haar lot, dat bovendien indicatief kon zijn voor zijn eigen situatie. I. had haar stam immers eveneens oneer aangedaan zodat niet kon worden uitgesloten dat zij eveneens door haar familie/vroegere schoonfamilie werd gesanctioneerd. Verzoeker geeft in het verzoekschrift bovendien zelf aan dat I. riskeerde haar leven te verliezen omwille van de ongeoorloofde relatie die zij met hem onderhield. Het lijkt de Raad dan ook niet meer dan logisch dat hij zou willen

weten wat haar eventueel is overkomen sinds de dag dat zij door haar schoonfamilie werden betrap, al was het maar om zijn eigen situatie en het risico dat hij zelf liep beter te kunnen inschatten. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden in diens oordeel dat verzoekers gebrek aan initiatief om I. proberen te contacteren wijst op een manifest gebrek aan interesse en in ernstige mate de door hem ingeroepen vrees voor vervolging relateert.

3.5.2. Doorslaggevend om te besluiten tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas zijn evenwel de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht wordt uiteengezet als volgt: *“Daarenboven is het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend. Waar u enerzijds aangaf in Cyprus verschillende relaties gehad te hebben en door uw verblijf daar ‘verwesterd’ te zijn, verklaarde u anderzijds ook op de hoogte te zijn van het feit dat in Irak de tradities anders zijn en men er geen vriendin mag hebben zonder te huwen. Daarenboven zou uw broer u drie keer gewaarschuwd hebben over uw relatie met I.(...) (CGVS, pg. 19-21). Hoewel u zelf beweerde het in het geheim te doen en pas rond één uur ‘s nachts naar I.(...) haar huis te gaan, ging u wel gewoon samen met haar naar de soek, de tandarts (CGVS, pg. 21) en bleef u bij haar thuis slapen, nota bene het huis van haar overleden man, waar ook haar schoonmoeder woonde (CGVS, pg. 20). Het is bovendien opvallend dat u beweerde in het geheim met haar af te spreken en pas om één uur ‘s nachts naar haar huis te gaan, terwijl u ook verklaarde I.(...)’ schoonmoeder ontmoet te hebben toen u overdag bij haar op bezoek ging (CGVS, pg. 24) en u door haar schoonfamilie in de keuken van het huis betrap zou zijn geweest om 11u ‘s morgens (CGVS, pg. 22). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u, indien u daadwerkelijk een dergelijke relatie had met I.(...), zo onbedachtzaam zou handelen en u zich op een dergelijke manier zou hebben laten betrappen door de schoonfamilie van I.(...). Van iemand die een dergelijke relatie heeft, waarvan hij weet dat ze in Irak niet aanvaardbaar is, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zeer behoedzaam handelt en bijkomende voorzorgsmaatregelen neemt om zijn relatie geheim te houden en niet betrap te worden, en al zeker niet wanneer jullie intiem contact hadden. Dat u dit, zoals blijkt uit uw verklaringen, niet of amper gedaan zou hebben doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.*

Ook verklaarde u dat de broers van de overleden man van I.(...) u aan het zoeken waren en bloedwraak eisten. Om dit geschil op te lossen werden er bijeenkomsten tussen jullie stammen georganiseerd en zou er een akkoord gevonden zijn waarbij uw familie 75 miljoen Iraakse dinar aan hun familie moest betalen, twee meisjes van uw familie als bruid aan hun stam gegeven moesten worden en uw bloedwraak vrijgegeven zou zijn, wat betekent dat zij u mogen vermoorden zonder dat uw ouders hierna bloedwraak zouden kunnen eisen (CGVS, pg. 23). Uw bewering dat de andere stam u nog steeds zou mogen vermoorden én dat uw familie een compensatie diende te betalen is echter weinig geloofwaardig. Het doel van een dergelijke onderhandeling tussen stammen is er op gericht het geschil te beëindigen en de afgesproken betaling van een compensatie (‘bloedgeld’) heeft in dat geval net als doel bloedvergieten te vermijden (zie landeninformatie in de blauwe map van het administratief dossier). Dat u beweert dat er na deze stammenoplossing er een compensatie betaald werd én ze nog steeds uw bloedwraak eisen is weinig aannemelijk en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Waarom zou uw stam nog bereid zijn bloedgeld te betalen indien u toch nog het slachtoffer zou kunnen worden van bloedwraak. Deze tegenspraak kan geenszins worden gevolgd.” Deze motieven, die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, en die verzoekers geloofwaardigheid volledig onderuit halen, worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.5.3. Tot slot wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker zich tegenspreekt over wanneer hij I. in 2015 voor het eerst terugzag in Bagdad. Hoewel de vastgestelde discrepantie in verzoekers verklaringen op zich onvoldoende is om de bestreden beslissing te schragen, benadrukt de Raad dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

3.5.4. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van en gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.5.5. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Zo kan de kopie van de overlijdensakte van zijn moeder niet aantonen dat de dood van zijn moeder een gevolg is van de door verzoeker verhaalde problemen. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens het gehoor zelf aangaf dat zijn moeder gestorven is ten gevolge van een leveraandoening.

Ook het document dat moet aantonen dat verzoeker werd verbannen door zijn stam is niet van dien aard dat het zijn geloofwaardigheid kan herstellen. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoekers nationaliteitsbewijs, zijn rijbewijs, een kopie van de woonkaart van zijn vader en de documenten betreffende zijn asielaanvraag, internationaal beschermingsstatuut en verblijf in Cyprus, tonen slechts zijn identiteit, nationaliteit, herkomst en verblijf in Cyprus aan, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, en vormen geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. Ook de foto's van zijn zieke vader, de foto's van documenten van het ziekenhuis betreffende de ziekte van zijn vader en de foto's van zijn leven in Irak zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

3.5.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM.

3.6.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker aangehaalde, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen

om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van deze beoordeling en de verwijzing naar een vluchtschrift van Caritas International, naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*” van 31 mei 2012, naar arrest nr. 156 934 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 november 2015 waarin wordt bepaald dat de asielautoriteiten een grote voorzichtigheid aan de dag moeten leggen bij het onderzoek van asielaanvragen van personen uit Bagdad gezien de huidige volatiele situatie in de stad, naar rechtspraak van de Raad (Franstalige Kamer) waarin het niet toekennen van subsidiaire bescherming voor personen van Bagdad wordt bekritiseerd en naar “*duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”, rapporten welke evenwel niet aan het verzoekschrift worden gevoegd, brengt verzoeker geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

3.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS